

ikke nogen Ændring med Hensyn til den enkelte Forligsmands Beføjelse og Arbejdsmaade ved Lovforslaget. Dog er der i dettes § 5 indføjet en Bestemmelse, som siger, at hvor en Konflikt er af den Karakter, at Forligsinstitutionen skønner, at den er af særlig vidtrækkende samfundsmæssig Betydning, kan Forligsmændene beslutte, at Mæglingen skal foretages af alle tre Forligsmænd i Forening, i saa Fald under Ledelse af den for Aaret valgte Formand.

I øvrigt indeholder Lovforslaget af nyt kun en ændret Affattelse af Bestemmelsen om, naar et udarbejdet og forelagt Mæglingsforslag maa offentliggøres, idet de bestaaende Regler herfor erfaringsmæssigt ikke har vist sig fuldt ud fyldestgørende, endvidere en Ændring med Hensyn til den Raadføring med de interesserede Parter, før et Mæglingsforslag fremsættes, som i Henhold til den hidtil gældende Lov har skullet finde Sted, men denne Ændring er i Virkeligheden kun en Fæstnelse af den hidtil fulgte Praksis. Endelig er der i Lovforslagets § 7 indført Regler for Afstemning over et Mæglingsforslag indenfor den i dette Forslag interesserede Organisation.

Skønt der altsaa nu foreslaas indført en Forligsinstitution paa 3 Medlemmer i Stedet for den hidtil ved Lov fastsatte enkelte Forligsmand, gaar man dog ikke over til, saaledes som Tilfældet er i Sverige og Norge, at give hver enkelt Forligsmand sit Omraade af Landet, i hvilket han skal udføre sin Gerning. Det er en naturlig Følge af hele Forholdet paa Arbejdsmarkedet indenfor Organisationsomraadet herhjemme, at vi ikke søger over til Bestemmelser af den Art, som man paa dette Punkt har i vore Nabolande, men bliver ved det gamle Grundlag, som nu har vist sin Bæreevne gennem en Aarrække, og paa hvilket saa meget betydningsfuldt og værdifuldt Arbejde til Bilæggelse af Interessestridigheder mellem Arbejdere og Arbejdsgivere har fundet Sted.

Det foreslaas, at den kommende Lov skal træde i Kraft den 1. Januar 1922 og være gyldig indtil den 1. Januar 1926, og da det jo ret hurtigt i det nye Aar kan blive nødvendigt at paakalde Forligsinstitutionens gode Medvirkning til Bilæggelse af Arbejdsstridigheder og Tiden til en Omordning af den hele Institution derfor er kort, tillader jeg mig at indstille Lovforslaget ikke blot til en velvillig, men ogsaa til en meget hurtig Behandling i dette høje Ting.

Første Næstformand (K. M. Klausen):
Eksemplarer af de fremsatte Forslag vil blive omdelt.

Derefter har det ærede Medlem Hr. Stauning Ordet for at forelægge det i Dag anmeldte Lovforslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Stauning): Det Lovforslag, jeg har den Ære at forelægge for det høje Ting, er jo, hvad Emnet angaar, ikke ukendt for Rigsdagen, men i den Form, hvori det her forelægges, maa det formentlig siges at være ukendt, idet det er Resultatet af den i 1919 nedsatte Arbejdstidkommissions Virksomhed. Lovforslagets Titel er: *Forslag til Lov om 8 Timers Arbejdsdag for de ved Industri, Haandværk og lignende Virksomheder beskæftigede Arbejdere.* Af denne Titel fremgaar det, at man her indskrænker sig til i Hovedsagen at lovgive om Industri og Haandværk, medens de øvrige Arbejdsomraader som Søfart, Handel og Landbrug fremdeles ikke er taget op i Lovforslags Form. Disse andre Spørgsmaal er jo som bekendt Genstand for Kommissionens Overvejelser, og vi har derfor ved Fremsettelsen af dette Lovforslag ment det rigtigt at afvente det Resultat, som Kommissionen maatte komme til paa disse andre Beskæftigelses Omraader.

Det Lovforslag, vi tillader os at forelægge, er Udtryk for Kommissionsflertallets Opfattelse. Kommissionsflertallet udgøres af den Gruppe af Repræsentanter for Fagforeninger, for Handelsmedhjælperforeninger, for Sømands- og Landarbejderorganisationer, som var Medlemmer af Kommissionen, samt af Kommissionens Formand, Departementschef Adolph Jensen, Kommissionens Næstformand, daværende Kontorchef, nu Stiftamtmand Sv. Neumann, og endelig Direktør Lindberg, Leder af Arbejds- og Fabriktilsynet. Dette Flertal har altsaa Æren for dette Lovforslag, som jeg paa egne og Gruppefællers Vegne tillader mig at fremsætte. Vi havde jo ganske vist anset det for naturligt, at dette Lovforslag var blevet fremsat af Regeringen, og vi har nu ventet en 2—3 Maaneder af denne Rigsdagssamling paa, at dette skulde ske, fordi det efter vor Mening egentlig er en Pligt for Regeringen og en Pligt for Rigsdagen at fremme denne Sag i Henhold til den Vedtagelse, som fandt Sted paa Konferencen i Washington i 1919, hvor ogsaa denne Vedtagelse blev tiltraadt af de danske Repræsentanter, baade Repræsentanter for Arbejdsgivere og Arbejdere og Regeringens udsendte Repræsentanter. Jeg har imidlertid forstaaet paa Ytringer fra den højtærede Regering, at